

PEONY

คำสาปร้าย

나쁜
공작가의
하녀로

빙의했습니다

คุณชาย

ซาตาน

จูอาสา เขียน
Vitamin B แปล

4

บทที่ 8 เอลิโอนอรา

ความเจ็บเข้าปกคลุมครู่หนึ่ง ดิเอโกวางคุกกี้อีกกลายเป็น
ชิ้นเล็กชิ้นน้อยลงบนโต๊ะแล้วยิ้มมุมปาก

“พูดจาไม่สุภาพรี”

“หม่อมฉันสมควรตาย...”

“ฉันเบื่อหน่ายกับการขอโทษแบบส่งๆ ของเธอแล้ว”

“...”

แล้วจะให้ทำยังไงเล่า ฉันปิดปากเงียบสนิทและก้มมอง
แต่พื้น

เมื่อดิเอโกเห็นอย่างนั้นจึงยื่นมือมาแถวใบหน้าฉันและ
ตีดั้งดังเป๊าะ! เพื่อดึงดูดความสนใจของฉัน

“จะเป็นอย่างนี้ไปตลอดเลยรี ที่ตอนอยู่กับดยุกเบลลาบิตี
เห็นเอาแต่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่”

“เอ่อ...หม่อมฉันทำเช่นนั้นหรือเพคะ”

“ใช่ เธอคงชอบเขามากเลยสินะ ทำเอาฉันอยากแก้มึง
ซะมิด”

“แล้วทำไมถึงต้องทรงกลั่นแก้มึงคนที่อยู่เฉยๆ ด้วย
เพคะ”

“คราวก่อนฉันก็รู้สึกอยู่บ้างนะ เอเวลินา เธอนี้เถียงเก่ง
จริงๆ”

จู่ๆ เขาก็ลุกขึ้นจากที่นั่ง ฉันจึงมองตามการเคลื่อนไหว
ของเขาเพราะสงสัยว่าเขาตั้งใจจะทำอะไร ปรากฏว่าดิเอโก
ลุกขึ้นไปรื้อลิ้นชักทุกชั้นที่เห็นจนเจอขวดเหล้าในที่สุด

เขากลับมานั่งที่โซฟาอีกครั้งและรินเหล้าลงในถ้วยชา
ที่ร้อนจนควันฉุย

“ยังกลางวันอยู่เลยนะเพคะ”

“แล้วยังไง”

“เสวยให้ร่อยเพคะ...”

เอาเถอะ ตีผมเหล่าสักแก้วตั้งแต่หัววันก็ไม่เห็นเป็นอะไร
เลย ฉันพยักหน้าหงึกๆ พร้อมกับยกถ้วยชาของตัวเองที่วางอยู่
บนโต๊ะขึ้นมา

ดิเอโกไม่มองฉันและง่วนอยู่กับการใช้ช้อนชาคนเหล่า

ฉันเฝ้ามองเขาหลับตาลงและตีมด้ากับรสชาติของ
เหล่าในคราบชา ก่อนจะสั่นกระดิ่งที่วางอยู่ใกล้ๆ โซฟาเพื่อ
เรียกเซเรนา

“ดูเธอจะไม่อยากอยู่กับฉันตามลำพังสักวินาทีเดียว
เลยนะ”

“จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไรเพคะ หม่อมฉันแค่รู้สึกเบื่อ
จึงอยากหาหนังสือมาอ่านหน่อยเพคะ”

“อ่านหนังสือออกด้วยรี เธอซึ่งเคยเป็นสาวใช้เนี่ยนะ
ฉันชักจะสงสัยเกี่ยวกับเจตนาของดยุกเบลลาปีติแล้วสิ”

ดิเอโกพูดติดตลก

แต่แล้วเซเรนา ก็เปิดประตูพรวดพราดเข้ามาก่อนที่ฉัน
จะทันได้ตอบ

ฉันเบือนหน้าไปทางที่ดิเอโกมองไม่เห็นและขอให้
เซเรนาหยิบหนังสือนิยายที่อยู่ในกระเป๋าเสื้อผ้าของฉันมาให้

ดูเหมือนว่าจะเป็นหนังสือที่โด่งดังพอสมควร ดิเอโก
จึงทำท่ารู้จักทันทีที่ได้ยินชื่อเรื่อง

“ตอนเด็กๆ ฉันก็เคยอ่านเรื่องนั้น”

“ทรงเยาะเย้ยที่หม่อมฉันอ่านหนังสือเด็กหรือเพคะ”

“กลายเป็นเยาะเย้ยได้ยังไงเนี่ย”

น้ำเสียงของดิเอโกงุนงง

การพูดจาของฉันค่อนข้างอวดดี จึงไม่ค่อยเหมาะสม
สำหรับการพูดคุยกับคนที่มีตำแหน่งสูงเท่าไร ถึงแม้ว่าจะไม่
เป็นไรเมื่ออยู่กับเลอันโดร แต่เมื่อต้องเผชิญหน้ากับจักรพรรดิ
หรือดิเอโกที่ไร ฉันจะต้องเหวี่ยงแดกพลั๊กทุกที

แต่ที่ตอนนี้ฉันหายเครียดเป็นปลิดทิ้งคงเป็นเพราะ
นอกจากจะอยู่กับดิเอโกแค่สองต่อสองแล้ว เขายังชวนคุย
ไม่หยุดอีก แต่ถึงอย่างนั้น ฉันก็ไม่ควรพูดจาประชดประชัน
เช่นนั้นกับเจ้าชาย

ฉันลุกขึ้นจากที่นั่งและโค้งคำนับขอโทษ

“ขอภัยเพคะที่หม่อมฉันเอาแต่พูดจาเหลวไหลไม่หยุด
ถ้าทรงอารมณ์เสีย โปรดยกโทษให้หม่อมฉันด้วยเพคะ”

“คนที่ทำผิดคือฉัน แล้วทำไมเธอต้องขอโทษด้วย”

“เพคะ?”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจพูดเช่นนั้น จึงอยากขอโทษถ้าทำให้เธอ
อารมณ์เสีย”

“เอ่อ...ไม่เป็นไรเพคะ”

ฉันพยักหน้าด้วยสีหน้าที่ไม่ค่อยสบายใจนัก เพราะ
ไม่นึกว่าดิเอโกจะแสดงออกเช่นนั้น ฉันคิดว่าเขาเป็นเจ้าชาย
ผู้เยอหยิ่งจึงขอโทษไม่เป็นเสียอีก

ดิเอโกมองฉันยิ้มๆ สายลมที่พัดเข้ามาทางหน้าต่าง
ที่เปิดอยู่ทำให้เส้นผมของเขาปลิวไสว ในขณะที่ฉันจับผมตัวเอง
ที่ปลิวติดแก้มไปத்து

ฉันกับดิเอโกหันมาสบตากัน ฉันไม่อยากเป็นฝ่าย
หลบตาก่อนและละล้าละลังอยู่อย่างนั้นจนเสียงเคาะประตูดัง
ขึ้น จากนั้นผู้ชายคนหนึ่งก็ถือกองกระดาษหนาราวหนึ่งคืบ
เดินเข้ามาพร้อมกับเซเรนาซึ่งถือหนังสือมาด้วย

“ขอบใจมากท่านผู้ช่วย ออกไปได้”

ฉันมองเขาด้วยความสงสัยเพราะเขาแต่งตัวหรูหรา
เกินกว่าจะเป็นมหาตเล็ก แต่แล้วความสงสัยของฉันก็ถูก
คลี่คลายในทันที ดิเอโกหยิบปากกาখনกขึ้นมาเมื่อผู้ช่วยวาง
เอกสารไว้บนโต๊ะและกลับออกไป

ฉันจับตาดูเขาหยิบเอกสารแผ่นบนสุดขึ้นมาอย่างเงิบๆ
จากนั้นดิเอโกก็เอ่ยโดยที่ฉันยังไม่ทันได้เอ่ยถาม

“ฉันเองก็ต้องทำงานเหมือนกัน”

“ทรงทำที่วังของตัวเองน่าจะดีกว่า...”

“ฉันเห็นด้วย แต่ถ้าจะทำอย่างนั้นก็คงต้องพาเธอไปที่วัง
ของฉัน”

“ถ้าอย่างนั้นทรงทำที่นี้น่าจะดีที่สุดเพคะ”

ดิเอโกยิ้มยิงฟันขาว เขาแค่มั้มเฉยๆ แต่ไม่รู้ทำไมฉันถึง
ได้รู้สึกเกรงกลัวอย่างแปลกๆ หรืออาจเป็นเพราะหางตาที่ชี้ขึ้น
จึงทำให้เขาดูดุร้ายและอันตราย

ฉันเหม่อมองใบหน้าอันสมบูรณ์แบบของดิเอโกสักพัก
ก่อนจะหลุดตาลงและตั้งสมาธิจดจ่อไปที่หนังสือนิยายที่เซเรนา
เอามาให้ ส่วนเขาที่สบตากับฉันอยู่เมื่อสักครู่ก็เริ่มอ่านเอกสาร
ที่ถืออยู่เช่นกัน

เวลาผ่านไปราวสองชั่วโมง เขาปิดซีเกียจและลุกขึ้นยืน
หลังจากจัดการงานเอกสารจนเสร็จสิ้นอย่างรวดเร็ว

ในที่สุด เขาก็จะใสหัว...ไม่สิ จะกลับไปแล้วใช่ไหม ถ้า
ดิเอโกกลับไป ฉันก็จะได้กลับไปพักผ่อนในห้องนอนเสียที กังวล
มาทั้งวันจนเมื่อยคอไปหมดแล้ว

“ฉันยังไม่กลับซะหน่อย”

“อู”

“ฉันได้ยินผิดไปหรือเปล่า...”

“น่าจะทรงได้ยืมผิดไปนะเพคะ”

“อย่ามาตลกหน่อยเลย”

“หม่อมฉันไม่เคยพยายามทำให้ตลกนะเพคะ”

“ฉันแค่พูดเล่นเฉยๆ เธอไม่ต้องจริงจังกับทุกคำพูดนักก็ได้”

ดิเอโกเหยียบย่ำความหวังสุดท้ายของฉันอย่างโหดร้าย แล้วนั่งเหยียดหลังฟังโซฟาพลาทาว

ฉันถอนหายใจเบาๆ และมองไปนอกหน้าต่าง ในวันที่อากาศดีเช่นนี้ ฉันกลับต้องมาติดแหง็กอยู่ในห้องรับแขกกับดิเอโกสองต่อสอง ช่างน่าเศร้าใจเสียจริง

“เบือหรือเปล่า”

“เพคะ? มะ...ไม่เพคะ”

“แต่หน้าเธอมันฟ้อง”

ดิเอโกยืนนิ่งเรียวยาวมา หวังจะตีตหน้าผากฉัน แต่ฉันก้มหน้าหลบได้ทัน

ดิเอโกจะรักไปสักครู่และแค้นหัวเราะราวกับพูดไม่ออก

“พอเห็นว่าเธอดูเบื่อ ๆ ฉันก็เลยรู้สึกสงสาร ถ้าอย่างนั้น
พวกเราก็คงไปเดินเล่นกันสักหน่อยดีไหม”

“ไม่เพคะ”

ฉันยิ้มและส่ายหน้าให้ดิเอโก ขอขอบคุณสำหรับความ-
ปรารถนาดี แต่ฉันไม่ได้อยากไปเดินเล่นกับเขาแม้แต่น้อย

แต่ดูเหมือนว่าเขาจะยังไม่ยอมแพ้จึงยื่นข้อเสนออย่างอื่น
มาอีก

“แล้วชีมีอะไรล่ะ”

“หม่อมฉันชีมีไม่เป็นเพคะ”

“ให้ฉันพาไปห้องสมุดของพระราชวังไหม”

“หม่อมฉันยังเรียนตัวอักษรไม่ครบทุกตัวเลยเพคะ”

“แล้วเธอทำอะไรเป็นบ้าง ญี่นี่”

“นั่นคือความสามารถพิเศษของหม่อมฉันเลยนะเพคะ
ทรงทราบได้ยังไงเพคะ”

“ให้ตายสิ”

ดิเอโกเงยบไปสักครู่และแลบลิ้นเลียริมฝีปากบน ดวงตา
เป็นประกายสีทองหริ่เล้กกลง

“เอเวลินา”

“...”

“สร้างทำเป็นไม่ได้ยินอีกแล้วนะ ฉันเคยบอกไปแล้ว
ไม่ใช่หรือว่าไม่ชอบพูดซ้ำเป็นรอบที่สอง”

“ทรงเรียกหม่อมฉันหรือเพคะ”

“ทำไมเธอถึงปฏิเสธข้อเสนอของฉันซะหมด”

“หม่อมฉันเฝื่อนะเพคะ”

“ใช่ เธอนั่นแหละ”

ฉันไม่รู้จะพูดอะไรจึงปิดปากเงียบ ฉันทำอย่างนั้น
จริงหรือ ไม่รู้ตัวเองเลยแฮะ ฉันเอียงคอสงสัยพลางย้อนนึกถึง
บทสนทนาที่คุยกับดิเอโก แต่จู่ๆ เขาก็พูดโพล่งจนความเงียบ
สั้นๆ ถูกทำลายลง

“ว่าแต่เธอไม่เห็นจะขอสร้อยคอคืนเลย”

“สร้อยคอ! อ๊ะ จริงด้วย! ฝ่าบาทเพคะ ได้โปรดคืน
หม่อมฉันมาเถอะเพคะ”

ฉันปรบมือด้วยความตกใจ จะว่าไปแล้ว ดิเอโกเอา
สร้อยคอของฉันไปนี่นา บางทีนั่นอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้
ภาพลักษณ์ของดิเอโกที่แยมเป็นทุนเดิมอยู่แล้วเลวร้ายลงไปอีก

“ฉันบอกไปว่าจะคืนให้ตอนที่พวกเราเจอกันอีกครั้ง”

“ฝ่าบาททรงสัญญาแล้ว จะไม่ทรงคืนคำใช้ไหมเพคะ...”

“ฉันยังไม่เคยสัญญาเลยนะ”

บอกไปแล้วไงว่าทำอย่างนั้น นายโดนฉันตอยแน่ ไม่สิ
ฉันไม่กล้าพูดแบบนี้ออกไปหรอก ช่างมันเถอะ

“แต่ฉันเป็นคนมีน้ำใจ ฉันจะคืนให้”

“หม่อมฉัน...ไม่ทราบเลยว่าจะต้องขอบพระทัยอย่างไร
...”

ดิเอโกหัวเราะลั่นทันทีที่ฉันกัดฟันพูดพร้อมกับผินยิ้มไป
ด้วย เขาหัวเราะอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเข็ดขบตาตัวเองและพูดต่อ

“ปฏิภิกิริยาของเธอตลกจริงๆ เลิกล้อเล่นได้แล้ว”

“แต่หม่อมฉันไม่ค่อยตลกนะเพคะ”

“ทำไมขอบพูดจาอย่างนี้จัง ปกติเธอชอบทำตัว
ไร้มารยาทรี”

“ขอประทานอภัยเพคะ”

“รสนิยมของคุณกบฏลาบิตี...ช่างน่าประหลาดใจซะจริง
สรุปแล้วเธอไม่อยากจะออกไปด้วยกันใช่ไหม”

“หม่อมฉันไม่ค่อยชอบเดินเท้าเปล่าไหนเพคะ มีหน้าซ้ำอากาศ
ก็ร้อนด้วย”

“ถ้าอยากจะแก้ตัวก็ทำให้มันจริงใจหน่อย รู้ไหมว่า ถ้าปฏิเสธไปเรื่อย ๆ กลับทำให้ฉันยิ่งไม่อยากยอมแพ้เข้าไปใหญ่”

ฉันไม่รู้และไม่ได้อยากรู้ด้วย แล้วการแก้ตัวของฉัน มันเป็นอย่างไง ก็มีเหตุผลดีออก

“เพ็ญทราบเลยเพคะ หม่อมฉันจะจำให้ขึ้นใจเลยเพคะ”

“ไม่ต้องทำถึงขนาดนั้นหรอก เพราะคนส่วนใหญ่น่าจะ ไม่เป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว ถ้าถูกปฏิเสธไปเรื่อย ๆ ส่วนใหญ่มักจะ เหนื่อยจนยอมแพ้ไปเอง”

“อย่างนั้นหรือเพคะ...ว่าแต่ฝ่าบาทตรัสถึงเรื่องใดอยู่หรือ เพคะ”

“ฉันพูดถึงเธออยู่ไง”

“แต่หม่อมฉันเป็นคนที่ไม่รู้จักยอมแพ้ะเพคะ”

“ฉันพูดถึงตัวเองที่ถูกเธอปฏิเสธตลอดต่างหาก”

“ถ้าอย่างนั้นฝ่าบาทก็ตรัสถึงตัวเองตั้งแต่แรกไม่ใช่หรือเพคะ”

“ฟังนะ มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเธอด้วย แต่ไม่ว่ายังไงก็ตาม ฉันย่อมแตกต่างกับสามัญชนทั่วไปอยู่แล้ว เข้าใจที่ฉันต้องการจะสื่อไหม”

“ไม่เลยเพคะ”

ในเมื่อใช้คำพูดอ้อมค้อมแบบที่พวกชนชั้นสูงมักใช้กันอย่างนั้น แล้วฉันซึ่งเป็นเพียงสามัญชนจะไปเข้าใจได้อย่างไร ฉันขมวดคิ้วพลาจครุ่นคิด “หรือสุดท้ายแล้วเขาต้องการจะสื่อว่าตัวเองวิเศษวิโสกว่าคนอื่น”

ถ้าอย่างนั้นก็แค่พูดมาตรงๆ เลยก็ได้นี่ ไม่เห็นจำเป็นต้องพูดมากมายขนาดนั้นเลย ดินะที่เลอันโตรมักจะพูดจาตรงไปตรงมาเสมอ เพราะถ้าเขาพูดเหมือนดิเอโก ฉันคงไม่มีวันเข้าใจแน่

เมื่อเห็นฉันส่ายหน้าและมีสีหน้าที่บ่งบอกว่าไม่เข้าใจเลยสักนิด ดิเอโกจึงถอนหายใจและกลอกตา

“ดยุกเบลลาบิตีเคยพูดอะไรที่ทำให้ฮึดตั้งใจจนแทบบ้าไหม”

“โอ๊ะ ทรงทราบได้ยังไงเพคะ ถึงมันจะนานมาแล้วก็เถอะ...แต่ก็เคยมีอยู่บ้างเพคะ”

“นี่เธอใช้ชีวิตอยู่ในโลกที่แสนอันตรายนี้มาได้ยังไงกันนะ”

“เพราะว่าหม่อมฉันทำงานเก่งเพคะ”

“ขี้อวด”

“เพคะ หม่อมฉันอวดเพคะ”

“อ่า...”

ฉันตอบหน้าด้านๆ ขณะกำถ้วยชาแน่น ถึงแม้จะแก้งทำเป็นไม่รู้เรื่อง แต่ความจริงแล้วฉันเข้าใจดีว่าดิเอโกต้องการจะสื่ออะไร ให้ตายสิ เป็นไปไม่ได้ มือที่สั่นเทาทำให้ยกถ้วยชาขึ้นจิบได้ยากขึ้นไปอีก

ดิเอโกหวดดันคอตัวเองและกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง
อีก ในขณะที่ฉันปิดปากเงียบสนิทและจ้องโตะเซมิ่งเพื่อหลบ
สายตาเขาที่ยังไม่เลิกมองฉัน และทันใดนั้นเอง

ก๊อก ก๊อก

“ใครคะ!”

“เสียงดังกังวานไม่แพ้ผู้ชายเลยนะ”

ฉันไม่สนใจการกระแนะกระแหนของดิเอโก และบอก
ให้ใครบางคนซึ่งอยู่นอกประตูเข้ามาได้

สิ่งที่เข้ามาสู่สายตาของฉันทันทีที่ประตูเปิดคือ
เอลิโอนอราซึ่งกำลังหอบหายใจแฮ็กๆ และมัดเส้นผมที่ติด
อยู่บนแก้มออก ดูเหมือนว่าเธอจะวิ่งมาจึงใช้มือพัดเหงื่อที่
ผุดขึ้นมาตามสันจมูกให้แห้ง

“เธอมาทำอะไรที่นี่”

เอลิโอนอราไม่ตอบถึงแม้ว่าดิเอโกจะถาม และเอาแต่
มองฉันสลับกับดิเอโกด้วยแววตาไหวหวั่น

เอ่อ แยกแล้ว มองแวบเดียวก็เข้าใจได้ทันทีว่าเอลิโอนอราน่าจะเข้าใจผิดมหันต์ ฉันทูกพรวดและพาเอลิโอนอรามาที่นั่งบนโซฟาข้างๆ กัน จากนั้นจึงรินชาให้เอลิโอนอร่าที่เริ่มเบะปากเหมือนจะร้องไห้แล้ว

“เจ้าหญิงเพคะ ทำพระทัยเย็นๆ เสวยชาสักถ้วยก่อนนะเพคะ หม่อมฉันเข้าใจดีว่าทรงคิดอะไรอยู่ แต่ได้โปรดอย่าเข้าพระทัยผิดนะเพคะ”

“มีอะไรให้เข้าใจผิดด้วยรี”

ดิเอโกเอ่ยถามพร้อมหมุนแก้วเหล้า ไม่มีเหตุผลที่จะเรียกมันว่าถ้วยชาอีกต่อไป

ชายคนนี้มีชั้นเชิงสูงจริง ๆ รู้ทั้งรู้ว่าเอลิโอนอร่าคิดอะไรอยู่ แต่ก็แสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ขนาดฉันซึ่งมักจะถูกต่อว่าบ่อย ๆ ว่าไม่ค่อยฉลาดยังมองออก จึงเป็นไปได้ที่ดิเอโกจะไม่รู้

“เจ้าหญิงเสด็จมาหาเจ้าชายไซ้หมเพคะ ฝ่าบาทแค่มาทรงงานเท่านั้นเพคะ”

“แต่ว่า...ทำไมต้องมาทำที่นี่ด้วยคะ”

เอลิโอนอราซึ่งไม่รู้เรื่องราวใดๆ เอ่ยถามฉันในสภาพ
น้ำตาคลอเบ้า ฉันลองหาผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าเสื้อพลางตบหลัง
ปลอบเธอเบาๆ

“เรื่องนั้น เอ่อ...”

ฉันเหลือบมองดิเอโกและลดเสียงลง ฉันไม่มั่นใจว่าจะ
บอกบุคคลที่สามได้หรือเปล่าว่าดิเอโกอยู่ที่นี้เพื่อคอยจับตาดูฉัน

ดิเอโกยิ้มมุมปากพร้อมกับกระดกเหล้าดื่มโดยไม่พูด
อะไร เห็นได้ชัดว่าเขากำลังสนุกที่เห็นฉันทำตัวไม่ถูกอยู่

นั่นสินะ ฉันจะไปหวังอะไรจากผู้ชายคนนี้ ฉันที่เคยอ่าน
นิยายมาแล้วย่อมรู้ดียิ่งกว่าใครว่าสำหรับดิเอโกแล้ว ความสุข
ส่วนตัวคือสิ่งที่สำคัญที่สุดในโลก

จู่ๆ ฉันก็สงสัยเอลิโอนอราจับใจที่ไม่รู้นิสัยเช่นนั้น
ของดิเอโก

“มันเกิดอะไรขึ้นคะเอเวลินา บอกมาสิคะ คุณบอกฉันว่า
อย่าเข้าใจผิดไม่ใช่หรือคะ แล้วจะให้ฉันเข้าใจสถานการณ์นี้ว่า
ยังไงคะ ถ้าไม่มีคำอธิบายใดๆ เลย”

“แล้วเธอมีเหตุผลอะไรที่จะต้องเข้าใจฉัน”

“ฝ่าบาท ไม่เห็นจำเป็นต้องตรัสเช่นนั้น...”

ฉันอึ้งจนพูดไม่ออกและพยายามห้ามดิเอโก ดิเอโกไม่ได้พูดจาน่าหมนั้นใส่กับฉันแค่คนเดียวจริงด้วย จะว่าโล่งใจก็โล่งใจอยู่เหมือนกัน เพราะนี่กว่าเขาทำตัวแย่งเฉพาะกับฉันคนเดียว

แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลามารู้สึกโล่งอะไรทั้งนั้น คำตอบที่ฟังดูไม่ใส่ใจของดิเอโกทำให้เอลิโอนอราน้ำตาไหลพรากจนได้

ฉันรีบควานหาผ้าเช็ดหน้าอย่างลุกลี้ลุกลนเพื่อเอาไปเช็ดน้ำตาที่ไหลอาบแก้มของเอลิโอนอรา เธอยอมให้ฉันเช็ดแต่โดยดีและจ้องดิเอโกตาเขม็ง

“ดิเอโก ฉันหมั่นหมายกับคุณแล้วนะคะ ฉันมีสิทธิ์ที่จะรู้เรื่องพวกนี้ไม่ใช่หรือคะ”

“ฉันได้รับพระบัญชาจากฝ่าบาทมา พอใจหรือยัง”

“พระบัญชาเรื่องอะไรคะ”

“เธอไม่จำเป็นต้องรู้ถึงขนาดนั้นหรอก”

“ดิเอโก”

“ว่าไงเอลิโอนอรา”

“ดิเอโก ฉันไม่ใช่เด็กแล้วนะคะ ช่วยปฏิบัติต่อฉันให้สมกับเป็นคู่หมั้นของคุณด้วยค่ะ”

ดิเอโกทำหน้าเหนื่อยหน่าย เขานิ่งเงียบไปสักพักก่อนจะพูดต่อ

“เธอโตดเรียนมาใช่ไหม”

“...”

“นึกแล้วเชียว มันยังเร็วเกินไปที่เธอจะเดินไปไหนมาไหนได้”

“ดิเอโก... คุณรู้หมายกำหนดการประจำวันของฉันหมดเลยหรือคะ”

“แน่นอนสิ อย่างที่เธอพูด เธอคือคู่หมั้นของฉัน ฉันจึงได้รับการรายงานว่่าที่ภรรยาทำอะไรอยู่ที่ไหนบ้าง”

“ฉัน...ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยคะ”

เอลิโอนอราทูประทับใจ ถึงแม้ว่าฉันจะไม่เข้าใจว่าเธอ
พอใจอะไร

เธอหยิบผ้าเช็ดหน้าที่ฉันถืออยู่ไปเช็ดน้ำตาให้ตัวเอง
ก่อนจะประสานมือตรงอกและยิ้มกว้าง ดวงตาสีเขียวอ่อนของเธอเป็นประกายระยิบระยับ

“ถ้าอย่างนั้นก็กลับไปได้แล้ว ถ้าตั้งใจจะเป็นพระชายา
ก็ต้องตั้งใจเรียน”

“ฉันขอยู่ตรงนี้อีกสักครู่ได้ไหมคะ ไม่ได้เจอเอเวลินา
มานานแล้วเลยอยากคุยด้วยค่ะ”

เอลิโอนอรายิ้มหวานขณะขอร้อง ดิเอโกหมุนแกว่เหล้า
ก่อนจะเงยหน้ามองเธอหนึ่งๆ

“...”

บรรยากาศเริ่มตึงเครียดแปลกๆ ทันทีที่ดิเอโกจ้อง
เอลิโอนอราโดยไม่พูดอะไร มุมปากของเอลิโอนอราจึงตกลง
เล็กน้อย

“ไม่ได้”

“ดิเอโก...”

เอลิโอนอรายื่นมือไปทางดิเอโกเพื่อแสดงความมุ่งมั่น
แต่ดิเอโกกลับไม่สนใจแม้แต่น้อย

เขาลุกขึ้นไปทีประตู่ จับลูกบิดประตู่และกวักมือเรียก
เอลิโอนอร่า

“กลับไปได้แล้ว”

“แต่พวกเราไม่ได้เจอกันนานแล้ว ไม่ทำเกินไปหน่อย
หรือคะ”

“เดี๋ยวนั้นแวะไปหาระหว่างทางกลับ”

“แต่คุณไม่เคยรักษาคำพูดสักครั้งเลย...!”

เอลิโอนอร่าขึ้นเสียงและจ้องดิเอโกเขม็ง แต่ดิเอโกแค่
ยกไหล่ด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

เสียงน่าจะดังพอสมควร เอมานูเอลจึงยื่นหน้ามามองฉัน
อย่างกังวล

ฉันยิ้มเจื่อนและส่ายหน้าให้เขา เพราะเรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับฉันเลย ถึงแม้ว่าจะเกิดขึ้นตรงหน้าฉันก็ตาม

จู่ๆ ฉันก็จับพลัดจับผลูมาอยู่ระหว่างคู่รักที่กำลังทะเลาะกัน ฉันจึงได้แต่กอดหอมอนอิงขณะเฝ้ามองเหตุการณ์ทั้งหมดเงียบๆ

ดิเอโกและเอลิโอนอรากำลังสุดยอดในทางของตัวเองกันทั้งคู่ เอลิโอนอรามักจะแสดงความรู้สึกของตัวเองอย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา ในขณะที่ดิเอโกไม่สนใจเธอแม้แต่น้อย

ฉันละสายตาจากเอลิโอนอรแล้วหันไปมองดิเอโกแทน และเป็นเวลาที่เขาหันมาสบตาฉันพอดี ดิเอโกหัวเราะคิกคักเมื่อเห็นสีหน้าของฉัน

“...”

กำลังทะเลาะกับเอลิโอนอรอยู่แท้ๆ ยังทำตัวสบายๆ เหมือนกับไม่ใช่เรื่องของตัวเองอีก น่าเกลียดชะมัด

ยิ้มให้ฉันต่อหน้าเอลิโอนอร ถ้าเธอซึ่งเป็นคู่หมั้นเกิดเข้าใจผิดขึ้นมาอีกจะทำอย่างไรเล่า

ยังไม่สำนึกอีกหรือ ขอร้องล่ะ ถ้าจะเถียงกันอย่างนี้
ก็กลับไปเถียงที่วังของตัวเองเถอะ

“ดิเอโก...ไม่ชอบอยู่กับฉันหรือคะ”

“เธอพูดอย่างนี้อยู่เรื่อยเลยนะ”

ความหงุดหงิดปรากฏเต็มใบหน้าของดิเอโก เอลิโอนอราก้มหน้าดูและลูบชุดกระโปรงตัวเองไปเรื่อยเปื่อย ทันทีที่เห็นเขาขยี้ผมตัวเองและถอนหายใจ และทันใดนั้นเอง บรรยากาศที่ไม่ได้สงบสุขอยู่แล้วตั้งแต่แรกก็เริ่มเย็นยะเยือกขึ้น

ในขณะที่ความเงียบบงันอันน่ากลัวกำลังปกคลุมรอบตัวพวกเรา จู่ๆ สาวใช้ก็เดินทะเล่อทะล่าเข้ามาตะโกนว่า

“เจ้าหญิง ทรงอยู่นี่เอง!”

สาวใช้รีบเข้ามาคว้าแขนของเอลิโอนอร่าอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็เริ่มปรึภากัน

“เจ้าหญิงเพคะ! เสด็จไปได้แล้วเพคะ มาตามเกรโก รอเจ้าหญิงมาสวมสิบนาคีแล้วนะเพคะ มาตามโมโหมากเลยเพคะ”

“รีบพาตัวเธอไปเลย”

“ดิเอโก! เกินไปแล้วนะคะ”

“เลิกสร้างปัญหาแล้วกลับไปได้แล้ว”

“เอเวลีนา ช่วยฉันด้วยค่ะ...”

“เอ่อ... คือว่า...”

รุ่นวายไปทั้งหมดแล้ว เอลิโอนอราหันมาขอความช่วยเหลือจากฉันทันทีที่สาวใช้และดิเอโกร่วมแรงร่วมใจกัน แต่ไม่ว่าเธอจะเรียกฉันอย่างสิ้นหวังแค่ไหน ฉันก็ช่วยเธอไม่ได้ อยู่ดี

ฉันหลบตาเธออย่างอึดอัดใจพร้อมส่ายหน้า เอลิโอนอรา จึงจ้องฉันไม่ละสายตา

“เอเวลีนา...”

“เอเวลีนา เธอไม่จำเป็นต้องตอบ แค่เมินไปซะ”

“แต่เธอคือเจ้าหญิง...”

ฉันทำตัวไม่ถูกและชำเลื่องมองเอลิโอนอรา ถึงแม้จะรู้สึกได้ว่าเธอจ้องฉันอยู่ แต่ฉันไม่กล้าหันไปสบตา

อยากหายไปจากห้องนี้สักพักจัง เอลิโอนอรา เธอต้องการให้ฉันทำอะไรกันแน่

“ฉันขอส่งให้เธอเหม็นไปซะ ง่ายใช่ไหมล่ะ”

ดิเอโกพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนราวกับมีเมตตา เมื่อฉันไม่ตอบรับการเรียกของเอลิโอนอรา ในที่สุดเอลิโอนอราจึงไม่ขัดขืนอีกต่อไปและเดินตามสาวใช้ออกไป

พอเอลิโอนอรากลับไปแล้ว ดิเอโกจึงนั่งลงบนโซฟาด้วยสีหน้าที่ดูเหนื่อยล้าแปลก ๆ เขาเอนศีรษะไปด้านหลังพร้อมกับหลับตาลง

ฉันมองเขาคูหนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้นเดินไปแถวหน้าต่าง เมื่อมองลงไปด้านล่างจึงเห็นเอลิโอนอรายังถูกสาวใช้บั่นไม่เลิก และแขนหน้ามองมาทางนี้แวบหนึ่ง

ฉันบังเอิญสบตากับเธอชั่วขณะ เธอเบิกตาโพลงและ
กัดริมฝีปากตัวเองอย่างแรง เอลิโอนอร่าพิมพ์อะไรบางอย่าง
แต่เพราะเธออยู่ไกลเกินไป ฉันจึงไม่ได้ยินเสียงเธอ

เมื่อแผ่นหลังของเอลิโอนอร่าลับสายตาไปแล้ว ฉันก็
หันกลับมาจ้องดิเอโกทันที การเอนศีรษะไปข้างหลังทำให้
ริมฝีปากอวบอ้วนและสันgramคมสันของเขาดูโดดเด่นขึ้นมา

“หน้าคงเป็นรูปหมดแล้วมั้ง”

ดิเอโกลื้มตาขึ้นทันที เขายิ้มตาหยีพร้อมกับกวักมือเรียก
ฉัน แต่ฉันส่ายหน้าและไปซ่อนตัวหลังผ้าม่านแทน

ฉันไม่เข้าใจที่เขาทำตัวเย็นชากับเอลิโอนอร่าอย่าง
น่าประหลาด สิ่งที่ฉันทำลายไปคือความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์
กับนางเอกไม่ใช่หรือ ซึ่งมันไม่เกี่ยวข้องใดๆ กับพระเอกเลย

“ฉันเห็นหมดแล้ว”

ชายกระโปรงของฉันแลบออกมานอกผ้าม่านอย่าง
เขาบอก ถึงกระนั้นฉันก็ไม่สนใจและแทรกตัวเข้าไปในผ้าม่าน

ลึกกว่าเดิม การทำเช่นนี้ทำให้ฉันรู้สึกสบายใจเหมือนไม่ได้อยู่กับดิเอโก

“ฝ่าบาททรงคิดเช่นไรกับเจ้าหญิงเพคะ”

ฉันเอ่ยถามอย่างระมัดระวังโดยที่ยังซ่อนตัวอยู่ในผ้าม่าน แต่ไม่มีคำตอบใดๆ กลับมา ฉันจึงยื่นหน้าออกไปนอกผ้าม่าน และเห็นแค่โซฟาว่างเปล่า

ไปไหนแล้ว ฉันชะเง้อมองรอบๆ ด้วยความสงสัย แต่แล้วดิเอโกก็โผล่มาตรงหน้าฉันโดยไม่ให้สัมผัสให้เสียง ระยะห่างที่แคบลงโดยไม่ทันตั้งตัวทำให้ฉันตกใจจนตัวแข็งทื่อ

ดิเอโกวางพู่ประดับม่านสีเหลืองอ่อนลงบนหัวฉันพร้อมกับยิ้มชุกชุน

“ไม่ต้องกลัวฉันขนาดนั้นหรอก ใครมาเห็นเข้าคงคิดว่าฉันทำอะไรเธอแน่ๆ”

“ที่ทรงทำอยู่ตอนนี้ก็แปลกพอสมควรแล้วนะเพคะ”

“ฟังดูแล้ว ประโยคนั้นก็ตีความแปลกๆ ได้เหมือนกันนะ”

“...”

ฉันไม่ค่อยอยากตอบเท่าไรจึงทำตาเหม่อลอยและหลบตาเขา จากนั้นเขาซึ่งกำลังแกว่งพู่ประดับมานบนหัวฉันเล่นจิ้งพุดขึ้นอีกครั้ง ในขณะที่ฉันบิดมือดิเอโกออกเบา ๆ พร้อมกับเงี่ยหูฟังเสียงของเขาไปด้วย

“ถามว่าฉันคิดยังไงกับเอลิโอนอราไซ่ใหม่”

เขาเงยบไปสั๊กพักก่อนจะค่อย ๆ หันมามองฉัน ฉันยิ้มและพยักหน้าอย่างประหม่า

ดิเอโกจับปลายนิ้วของฉันและดึงเข้าหาตัวขณะอธิบาย

“ฉันเห็นเด็กคนนั้นมาทั้งชีวิต แต่ไม่เคยมองเธอในฐานะผู้หญิงคนหนึ่งเลย”

“ทรงเลิกพูดจาอ้อมค้อมได้ไหมเพคะ   ตอนนี้ทั้งสองพระองค์ทรงหมั่นหมายกันแล้วไม่ใช่หรือเพคะ”

“แล้วยังไงล่ะ ถ้าหมั่นกันแล้วจะเกิดความรู้สึกที่ไม่เคยมีมาก่อนขึ้นมาได้หรือ”

“มันก็น่าจะเป็นเช่นนั้นแหละ...”

ฉันเห็นด้วยกับคำพูดของดิเอโกด้วยสีหน้าเศร้าหมอง
แต่ในนิยาย เขาหลงรักเอลิโอนอราหลังจากหมั่นกันไม่ใช่หรือ

ตอนนี้ น่าจะถึงช่วงนั้นแล้วนะ แต่ทำไมถึงยังไม่เป็น
อย่างนั้นอีก เขาไม่คิดจะลองสัมผัสเสน่ห์ที่ไม่เหมือนใครของ
เอลิโอนอราน้อยหรือ ดูเหมือนว่าบทบาทของเลอันโดร
จะค่อนข้างสำคัญมากทีเดียว หรือว่าเลอันโดรต้องหลงรัก
เอลิโอนอราก่อน ดิเอโกจึงจะสนใจเธอขึ้นมา...

ให้ตายเถอะ

ฉันรู้สึกอยากโดนชกเข้าสักหมัดหลังจากตระหนักได้
ถึงสิ่งที่ไม่คาดคิด

ก่อนหน้านี้ฉันคิดว่าการที่ดิเอโกดูสนใจฉันมากกว่าเป็น
เพราะฉันก่อกำแพงใส่เขาและทำให้เขาประหลาดใจอย่าง
ที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เหมือนกับผู้ชายที่ตกหลุมรักผู้หญิงที่ตบแค้น
ตัวเองเป็นคนแรก

เพราะฉะนั้นฉันจึงเชื่อว่าถ้าฉันเริ่มเห็นด้วยกับเขามากขึ้น ความสนใจของเขาก็จะลดลงตามไปด้วย

และฉันก็คาดหวังว่าเรื่องราวในนิยายจะกลับไปเป็นอย่างเดิมได้บ้าง ถ้าทำให้เขาสนใจเอลิโอนอราที่ละนิดด้วยการคุยเรื่องเธอบ่อยๆ

แต่กลับไม่ใช่เลย

นิยายโรแมนติกจะดูธรรมดาขึ้นมากทันทีถ้าไม่มีบทพระรอง เหตุผลที่ดิเอโกเข้าหาเธอก็เพราะสงสัยว่าอะไรในตัวเอลิโอนอราที่ทำให้เลอันโดรหลงใหล ความรักมักเริ่มต้นจากเหตุผลเล็กๆ เสมอ

แต่เมื่อไม่มีสาเหตุนั้น ดิเอโกจึงไม่มีความรู้สึกใดๆ ต่อเอลิโอนอรา

นอกจากนั้น ฉันยังไปสะดุดตาดิเอโกมากเกินไปตั้งแต่ที่ปราสาทของบาร์อนแล้ว มีหน้าข้ายังอยู่เคียงข้างเลอันโดรอีก...

“เอลิโอนอราดูยิตติดกับฉันมาตั้งแต่สมัยเด็กแล้ว แต่ฉันไม่ได้สนใจ เพราะคนที่ช่วยเหลือเด็กที่ถูกรังแกเพราะเป็นเชลยด้วยความสงสารก็คือฉัน”

“ยะ...อย่างนั้นสินะเพคะ”

ถึงแม้จะเป็นเรื่องที่รู้อยู่แล้ว แต่ฉันก็พยักหน้าตอบพร้อมกับค่อยๆ แกะมือดิเอโกออกจากมือของฉัน ขณะเดียวกันฉันก็พูดกับดิเอโกในใจต่อไปว่า นายอย่างนั้นหรือ ใช่หรือ

แต่ดิเอโกไม่มีทางได้ยินความคิดของฉัน เขาจ้องมือตัวเองและพูดต่อ

“ฉันไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าเธอจะมารักฉัน ช่วงที่ฉันได้เจอเด็กคนนั้นเป็นช่วงที่ยังเด็กมาก แต่หลังจากโตขึ้นเอลิโอนอราเคยโผล่เข้ามาอดฉันและแอบจูบตอนที่ฉันนอนกลางวัน ในตอนนั้นฉันจึงรู้ตัวแล้วว่าเอลิโอนอรามีใจให้ฉัน”

“ที่มามาก...เสียที่ไหนกันเพคะ อย่างนั้นสินะเพคะ”

“เมื่อใดที่ฉันพูดคุยกับผู้หญิงคนอื่น เธอจะร้องไห้ฉันไปทั่วพระราชวัง ถึงแม้ว่าพอโตขึ้นเธอจะไม่ทำเช่นนั้นแล้ว

เพราะรู้จักรักษาหน้า...แต่ถึงกระนั้น ความคิดของเธอก็ยังคงเป็นเด็กอยู่ดี เมื่อสักครู่นี้เอลิโอนอราคงได้ยินมาจากที่ไหนสักที่ว่าฉันอยู่กับเธอ ถึงได้มาตามหาถึงที่นี่ ถ้าเกิดเรื่องแบบนี้เรื่อย ๆ เข้าคงวุ่นวายน่าดู”

มันคือเรื่องราวเบื้องหลังที่ไม่เคยปรากฏในนิยาย ฉันรู้แค่ว่าเอลิโอนอร่าแอบรักดิเอโกข้างเดียวมาตั้งแต่เด็ก แต่ไม่เคยเห็นอะไรที่เป็นรูปธรรมเลย

“เจ้าหญิงน่าจะทรงชื่นชอบฝ่าบาทจริง ๆ นะเพคะ”

“เรื่องนั้นฉันก็รู้ แต่ก็รำคาญเช่นกัน”

ดิเอโกขมวดคิ้ว ท่าทีของพระองค์ที่ปฏิบัติต่อนางเอกมีปัญหาอย่างมากจนฉันถึงกับหนักใจเพราะรู้สึกอยากปกป้องเอลิโอนอร่าขึ้นมา

“ในสมัยที่หม่อมฉันยังเป็นสาวใช้ ท่านดยุกก็มักจะเดินตามฉันต้อย ๆ เช่นกันเพคะ”

“เรอคงไม่ชอบสินะ”

“หม่อมฉันชอบนะเพคะ”

“เธอต้องการจะบอกอะไรกันแน่”

“หม่อมฉันแค่สงสัยว่าอะไรคือเหตุผลที่ฝ่าบาททรง
ผลักไสคนที่ชอบตัวเอง”

“ฉันอีต๊อดก็เลยไม่ชอบ และฉันก็ไม่ชอบถูกก้าวร้าวไป
ทุกเรื่องด้วย”

ดิเอโกทำตัวสั่นงั๊ก พร้อมส่ายหน้า ฉันเคยคิดว่า
ความสัมพันธ์ของดิเอโกและเอลิโอนอร่าคล้ายคลึงกับ
ความสัมพันธ์ของฉันและเลอันโดรอย่างน่าแปลกใจ แต่พอรู้
อย่างนี้แล้ว ดูเหมือนว่าจะไม่เหมือนกันเลย

ฉันรู้สึกว่เลอันโดรน่ารักเวลาที่เขาเข้ามาอวอแวหรือไม่ก็
หึ่งหวงฉัน และไม่เคยรู้สึกรำคาญเหมือนที่ดิเอโกรำคาญ
เอลิโอนอร่าแม้แต่ครั้งเดียว

นั่นหมายความว่าเลอันโดรเป็นคนที่ฉันชอบมาตั้งแต่
แรกแล้ว จึงไม่มีทางที่ฉันจะไม่ชอบเวลาคนที่ฉันชอบมา
หลงใหลและตามตื้อฉัน

แต่กรณีของดิเอโกแตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง ดิเอโกไม่สนใจเอลิโอนอราที่หุ้มเทเพียงเพื่อจะได้รับความเมตตาสักครั้ง

“ว่าแต่เธอพิเศษตรงไหนกันนะ ดยุกเบลลาบิตีถึงได้ตามตื้อขนาดนั้น น่าสนใจดีนี่”

ฉันขุดหลุมฝังตัวเองซัดๆ ที่ฉันพูดไปอย่างนั้นก็เพราะสงสารเอลิโอนอราจึงอยากให้เขาหันไปมองเธอบ้าง แต่ดูเหมือนว่าดิเอโกจะสนใจประโยคที่ฉันพูดมากเกินไป

แต่มันทำให้ฉันรู้ว่าข้อสันนิษฐานของฉันถูกต้อง ดิเอโกตั้งใจจะตั้งธงมาที่ฉันไม่ใช่เอลิโอนอรา

“ทรงนำความสนใจนั้นไปมอบให้เจ้าหญิงจะดีกว่าไหมเพคะ”

“ทำไมฉันต้องทำอย่างนั้นด้วย”

ดิเอโกย้อนถามพลางทำหน้าเหมือนไม่เข้าใจจริงๆ

“เห็นหน้าค่าตากันมาเก็นยี่สิบปี แต่ฉันไม่เคยมอง
เอลิโอนอราเป็นผู้หญิงแม้แต่ครั้งเดียว เธอคิดว่าแล้วตอนนี้
มันจะเปลี่ยนไปได้หรื”

“ได้พะคะ”

“ทำไมถึงได้มันใจขนาดนั้น”

“เพราะว่าสุดท้ายทั้งสองพระองค์จะทรงได้อภิเษกสมรส
กันพะคะ ไม่แน่ว่าเมื่อฝ่าบาทได้สัมผัสเสน่ห์ที่ไม่เหมือนใคร
ของเจ้าหญิงอาจจะทรงหลงรักก็ได้พะคะ”

“พูดจาตลกดีนะ แต่ฉันขอบอกแกว่า เรื่องนั้นมีความ-
เป็นไปได้ต่ำมาก”

“ไม่ว่าฉันจะพยายามเท่าไรก็ดูเหมือนจะเปลี่ยนความรู้สึก
ของดิเอโกไม่ได้”

ปล่อยไว้อย่างนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว ฉันจะต้องตัดดิเอโก
ออกไปก่อนที่เขาจะมีความรู้สึกกับฉันมากกว่านี้

ดิเอโกวางมือลงบนศีรษะของฉันซึ่งกำลังประหลาดใจ
กับเรื่องที่ไม่คาดคิดไม่หยุด

ฉันเงยหน้ามองเขาอย่างเงิบๆ ฉันควรทำอะไรดี เพราะยิ่งปฏิเสธดิเอโกเท่าไร เขาก็ยิ่งสนใจฉันมากขึ้นเท่านั้น

หรือว่าฉันต้องตามน้ำไปจริงๆ แต่ฉันก็ไม่อยากทำอย่างนั้นเหมือนกัน ไหนๆ ก็เสี่ยงไม่ได้ จึงน่าจะดีกว่าถ้าฉันมีปฏิสัมพันธ์กับเขาให้น้อยลงถึงแม้จะเพียงน้อยนิดก็ตาม เส้นเรื่องของเขากับฉันอาจจะถูกร้อยเข้าด้วยกันไปแล้ว แต่ก็น่าจะยังมีทางออกอยู่

“เวลาผ่านไปขนาดนี้แล้วหรือเนีย ฉันคงต้องไปแล้ว”

ดิเอโกมองออกไปนอกหน้าต่างและพึมพำขึ้นมาขณะที่ฉันจมอยู่กับความคิดสับสนๆ หนึ่ง ในที่สุดก็จะได้มีอิสระเสียที่ฉันยึดแน่นด้วยความดีใจ แต่จู่ๆ ดิเอโกก็จุ่มแก้มฉันเบาๆ

ฉันปัดมือเขาออกโดยอัตโนมัติ ก่อนจะรีบเอามือลงหลังจากรู้ว่าสิ่งที่ตัวเองทำลงไปอาจทำให้เขาโมโหได้

ดิเอโกเบิกตาโพลงราวกับคาดไม่ถึง เมื่อฉันหลบตาเขา และก้มหน้าลงเป็นเชิงขอโทษ ดิเอโกจึงเผยรอยยิ้มอันน่าหลงใหล

“ไว้เจอกันพรุ่งนี้ โอ๊ะ ทำหน้าเหยเกอีกแล้วนะ ยิ่งทำ
อย่างนั้นฉันก็ยิ่งอยากแกล้งนะรู้ไหม”

ดิเอโกพูดพลางก้มหน้าลงให้เท่ากับระดับสายตาของฉัน
ฉันจึงยิ้มสดใสให้เขาเหมือนกับเรื่องเมื่อสักครู่นี้ไม่เคยเกิดขึ้น
แต่ดูเหมือนว่าจะหายไปเสียแล้ว

เขาหัวเราะในลำคอและจิ้มแก้มฉันเบา ๆ หลังจากเห็น
สีหน้าของฉัน ก่อนจะหันหลังกลับและเดินออกไปทันที

ฉันมองดูแผ่นหลังกว้างของดิเอโกที่เดินออกไปข้างนอก
และชูนิ้วกลางใส่เขา

ฉันตื่นนอนเพราะเสียงของดิเอโกที่มาหาตั้งแต่เช้าตรู่
ฉันได้ยินเสียงลิลลีสกับเอมานูเอลที่ยืนขวางอยู่หน้าห้องนอน
ห้ามปรามเขาอยู่

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังเรียกฉันไม่หยุด ดูเหมือนว่าฉันคง
ต้องขานรับ ดิเอโกจึงจะหยุดทำพฤติกรรมดังกล่าว

“เป็นบ้าหรือเปล่า...”

“ฉันได้ยินนะ”

เขาได้ยินได้อย่างไรกัน ฉันอุตส่าห์พึมพำเบาๆ แล้วนะ
จากนั้นฉันจึงเดินโซเซลงจากเตียง

เมื่อคืนฉันนอนหลับๆ ตื่นๆ และครุ่นคิดตลอดทั้งคืน
ว่าเกิดอะไรขึ้นในโลกใบนี้ แต่ก็ยังไม่ได้คำตอบที่กระจ่างชัด

อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด ขอแค่เลอันโตรไม่เข้าไปเกี่ยวข้อง
ก็พอ

“รีบเตรียมตัวและออกมาได้แล้ว ฉันมีงานที่ต้องสะสาง
อีกเป็นภูเขา”

ดิเอโกเอาแต่ใจตัวเองสุดๆ ฉันขยี้ตาที่ยังสละมิสะลืออยู่
แล้วเดินไปล้างหน้าล้างตา และเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่ผ่านไปได้
ไม่นาน จู่ๆ เขาก็เริ่มนับถอยหลังตั้งแต่เลขสิบ ฉันทำอะไรไม่ได้
นอกจากรีบหวิวมและวิ่งออกไปทันที

ดิเอโกที่ยืนฟังผนังอยู่ยิ้มมุมปากหลังจากเห็นฉันใน
สภาพนั้น

“นี่มันอะไรเนี่ย”

คำสาปร้ายคุณชายชาตาน เล่ม 4

날것: 공작가의 하녀로 빙의했습니다 A Tender Heart

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Peony Publishing

날것: 공작가의 하녀로 빙의했습니다 A Tender Heart

Copyright © Jooahri 2018 / D&C MEDIA

All rights reserved.

First published in Korea in 2016 by D&C MEDIA Co., Ltd.

This edition is published by arrangement with D&C MEDIA Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

Jooahri.

คำสาปร้ายคุณชายชาตาน เล่ม 4 / Jooahri : เขียน; Vitamin B : แปล จาก 날것: 공작가의

하녀로 빙의했습니다 A Tender Heart .— กรุงเทพฯ: ฟิโอนี อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 328 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. Vitamin B, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7319-6